

**Brev från Selma Lagerlöf till
Valborg Olander: 1900-1907 :
Ep. L 45 - 65**

Lagerlöf, Selma,

HS Ep. L 45

National Library
of Sweden

[Poststämpel: Falun 5.4.1904.]

Tisdag, (efter påsk^c?)
[5.4.1904] v.g/

Älskade,

Da kan jag föreställa dig
hur tygt här skulle vara. Gute
Kammerer der, icke bannen, så länge
det är löp. Gerwa håller sig i still-
het der här slaganerna och när viast
nät stäraf, så att han ej blifvit ofrek-
num förra gången. Gerwas^c telefo-
nering på morgonen är nästan
der enda känslan. Som jag
skref igår, så säger jag också idag
att der skulle behålla henne så
länge du vill. Jag hade till henne
o) Irene Wallengren, g. Grafström.

att det skulle vara bra att
han komma hem på torsdag
eftersom skolan börjar på
Torsdag, men det gör ingenting
om han stannar ett par dagar
längre, det förtjänar du väl. Men
nu är frist och Mina kom nog
laga frukostar ett par dagar
utan tvivel. Jag tycker, att det är
paradisktligt tungt att inte höra
någon gå och tala uti i rummet
och att ej behöva kommersera, så
jag längtar ej.

Det gör mig så oerott att höra att
du har smärthor i armen, det
har visst varit så hela tiden.

Grälar du inte på din professor
det är bestämt något, som ej
hör vara. Det borde han komma
hinderbra. Var bara ej alldeles för
härlig. Det är visst en högt bezy-
nenlig postgång till Sofiakamret.
Dina bref bli tre dagar gamla och
visst mina också. Jag fick följ
det första från dig, utmärkt väl
skrifvet och mycket söt, men
du skall inte bry dig om att an-
stränga dig. Jag tänker, att jag
har dig snart komma hos mig i-
gen.

Det är Tisdagskvällen nu och en
velka sedan ni sutto i din lilla

och följde mig till öfver bränne och
soppor Kuismanius, Då tänkte
jag på hur vänligt det var,
att jag skulle nödjas släppa mig
ifrån mig just då jag tyckte att
jag ägde dig som fullständigt
och mer än kanke någon gång
föret under hela tiden. Det var
som att nödjas ätta ett hela sin egen
dome på ett stort lottari, våga allt det
bästa man kan på ett enda kort.
Men jag tänkte också, att det var
väl ingen slump, som har fört oss sam-
man. Detta kunde inte vara för nå kort
tid, utan det skulle bli till något långt
och godt som varat lifvet ut. Därför
var jag vid godt mod och är så allgänt.
Den lilla tiden föngar ju och se-